

Arrest

nr. 189 629 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 06.03.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Italië op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 30.03.2017 diende de DVZ bij de Italiaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Belgische autoriteiten hebben van de Italiaanse autoriteiten geen antwoord ontvangen op het terugnameverzoek binnen de voorziene tijdslimiet. Volgens artikel 22§7 van de Dublin-verordening zijn de Italiaanse autoriteiten dus verantwoordelijk voor betrokkene. Op 16.06.2017 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 16.06.2017), geldig 10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Op 06.03.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Italië op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 30.03.2017 diende de DVZ bij de Italiaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Belgische autoriteiten hebben van de Italiaanse autoriteiten geen antwoord ontvangen op het terugnameverzoek binnen de voorziene tijdslimiet. Volgens artikel 22§7 van de Dublin-verordening zijn de Italiaanse autoriteiten dus verantwoordelijk voor betrokkene. Op 16.06.2017 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 16.06.2017), geldig 10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 16.06.2017 (bijlage 26 quater van 16.06.2017).

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Kempen Noord-Oost, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 05.07.2017”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas en op elk moment kan worden uitgezet. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten, werd dus voldaan.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- *artikelen 3, 4, 5, 16, 17, 18 van de Dublin-Verordening (604/2013);*
 - *artikelen 3, 6 en 13 EVRM;*
 - *artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het Handvest”);*
 - *de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
 - *het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden*
- *Aangehaalde normen*

Artikel 4 van het Dublin-Verordening voorziet meerdere (informatie)plichten ten hoofde van de verwerende partij :

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

- a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;*
- b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend,*

ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure.

Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5 van de Dublin-Verordening :

Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.

Het belang van deze informatie plicht wordt meermaals benadrukt in de Verordening, zoals in volgende considerans :

(18) Er dient een persoonlijk onderhoud met de verzoeker plaats te vinden om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zodra het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, moet de verzoeker over de toepassing van deze verordening worden geïnformeerd, en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten, om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria.

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooralleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

□ Samenvatting van de onderdelen van het middel

1ste onderdeel: Schending van het zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht door de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) te beogen terwijl deze beslissingen een miskennis van het informatie-plicht en van het recht om gehoord te worden inhouden, met name inzake het belang en gevolgen van het Dublin interview, de rechten, en de verantwoordelijkheidscriteria en het werking van de Dublin regeling daar verzoeker niet geldig werd geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk en hen

geen effectieve mogelijkheid werd geboden om bijgestaan te worden door een raadsman tijdens het Dublin interview ;

2de onderdeel: De beslissing tot vasthouding schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, daar verwerende partij een bepaling toepast die tegenstrijdig is met toepasselijke Europese bepalingen en rechtspraak en geen enkel feitelijke elementen aangeeft die tot een risico op onderduiking uit hoofde van verzoeker aanwijst;

3de onderdeel : Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest door de verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling ;

Ontwikkeling van het middel

i. Onderdeel 1

De volgende elementen dienen in rekening gehouden te worden :

- er werd aan verzoekende partij niet duidelijk gemaakt, vooraleer hij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat hij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden ;
- zijn rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; hij werd niet passend geïnformeerd ;
- er werd aan verzoekende partij geen schriftelijk document verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien door de Dublin-verordening ;
- er werd aan verzoekende partij gevraagd om zijn antwoorden kort te houden ;
- verzoekende partij heeft geen kopie gekregen van het interview door verwerende partij;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening ;
- verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman ;
- verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer hij door verwerende partij gehoord werd ;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden.

De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

De informatie-plicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te zijn, op een doeltreffende manier, werden duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin-Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview en de procedure, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige (schriftelijke) informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over zijn rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is in casu (zie *mutatis mutandis* EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015).

Verzoekende partij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had geëerbiedigd.

De bovenvermelde elementen zijn van aard een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten

voordeel van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, eigen onderstreping):

51 Uit het voorgaande vloeit voort dat de Uniewetgever in het kader van verordening nr. 604/2013 niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen.

52 Wat ten tweede de doelstellingen van verordening nr. 604/2013 betreft, blijkt uit overweging 9 ervan dat deze verordening weliswaar de uitgangspunten van verordening nr. 343/2003 bevestigt, maar tegelijkertijd beoogt verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn, niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hun wordt geboden.

53 Een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bedoelde rechtsmiddel, zou met name in de weg kunnen staan aan de verwezenlijking van die doelstelling, doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van deze verordening genoemde verplichtingen om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, en om te verzekeren dat de asielzoekers toegang hebben tot de samenvattingen van de met dat doel gevoerde onderhouden, zouden hun nuttige werking kunnen verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van deze criteria, waarbij in voorkomend geval geen rekening wordt gehouden met de door de asielzoekers verstrekte gegevens, door de rechter zou kunnen worden getoetst.

54 In deze context kan het aanwenden van een rechtsmiddel uit hoofde van verordening nr. 604/2013, zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt, niet worden gelijkgesteld met „forum shopping”, dat het Dublinsysteem beoogt te voorkomen (arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C 411/10 en C 493/10, EU:C:2011:865, punt 79). De rechter waarbij een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt immers niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze zijn toegepast.

(...)

56 Wat bovendien de in overweging 5 van die verordening genoemde doelstelling betreft om een methode vast te stellen waarmee snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is en waarmee de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet wordt ondermijnd, moet worden opgemerkt dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter ongetwijfeld de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen.

57 Evenwel heeft het Hof in de context van verordening nr. 343/2003 reeds geoordeeld dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, EU:C:2009:41, punt 48). Deze vaststelling gaat a fortiori op voor verordening nr. 604/2013, daar de Uniewetgever bij deze verordening de procedurele waarborgen die in het kader van het Dublinsysteem aan asielzoekers worden geboden, aanzienlijk heeft verruimd.

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15 :

26 Teneinde zich ervan te vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, de stellingen van een asielzoeker die aanvoert dat de regel in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van die verordening is geschonden, kunnen onderzoeken.

27 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat de in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van deze verordening geformuleerde regel verkeerd is toegepast.

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn :

CE nr 126157, 8.12.2013 : « Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable;

i. Onderdeel 2

In het arrest Al Chodor van 15 maart 2017 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) grenzen gesteld die de bevoegdheid omringt van de nationale autoriteiten om vrijheidsberovende maatregelen op te stellen in het geval van een risico op onderduiking van een asielzoeker die het voorwerp uitmaakt van een Dublin-overdrachtsbeslissing.

Het HvJ besluit dat artikel 2, n) in samenhang gelezen met artikel 28, lid 2 van de Dublin III-verordening zo moet worden uitgelegd:

“ (...) artikel 2, onder n), juncto artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening, aldus moet worden uitgelegd dat het vereist dat de objectieve criteria waarop de redenen zijn gebaseerd om aan te nemen dat een verzoeker zou onderduiken, worden vastgelegd in een dwingende bepaling van algemene strekking. Een vaste rechtspraak, die een vaste praktijk van de vreemdelingenpolitie zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde is, bevestigt, volstaat in ieder geval niet.

Wanneer die criteria niet in een dergelijke bepaling zijn vastgelegd, zoals in het hoofdgeding het geval is, moet de bewaring onrechtmatig worden verklaard en kan artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening niet worden toegepast. (para. 45-46)”

De lidstaten zijn dus verplicht om de objectieve criteria vast te leggen waarop de redenen zijn gebaseerd om aan te nemen dat een derdelander of staatloze tegen wie een overdrachtsprocedure loopt zou onderduiken. Dat moet in een dwingende bepaling van algemene strekking. Het ontbreken van een dergelijke bepaling heeft tot gevolg dat artikel 28, lid 2 van de verordening niet kan worden toegepast.

Er is in België geen wettelijke bepaling die objectieve criteria vastlegt waarop de redenen zijn gebaseerd om aan te nemen dat een derdelander of staatloze tegen wie een Dublin-onderzoek of Dublin-overdracht loopt zou onderduiken.

Artikel 51/5 §1 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat sommige asielzoekers in het kader van het Dublin-onderzoek en de Dublin-overdracht in detentie kunnen worden geplaatst. De wet zegt niet dat dit enkel kan bij een significant risico op onderduiken en welke de criteria zijn om deze risico te onderschatten.

Daarom kon deze bepaling niet worden toegepast door de verwerende partij. Door toch een beslissing tot vasthouding van verzoeker die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtbeslissing te nemen is verwerende partij niet zorgvuldig tewerk gegaan.

Tenminste had verwerende partij de objectieve gegevens moeten identificeren die tot een risico van onderduiking uit hoofde van de verzoeker aanwijzen, quod non in casu. Daarom houdt de bestreden beslissing een schending van de motiveringsplicht in.

ii. Onderdeel 3

Verwerende partij is schuldig aan een miskennis van het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, alleen en gepaard met artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de individuele situatie van de asielzoeker en de actuele en effectieve omstandigheden in Italië qua toegang tot opvang en medische zorg.

□ Van meet af dient opgemerkt te worden dat verwerende partij de tekortkomingen en problemen in Italië minimaliseert.

Al begin 2016 benadrukte Artsen Zonder Grenzen dat de omstandigheden in de opvangfaciliteiten catastrofaal waren, en besloot om te verlaten (Médecins Sans Frontières, « La politique européenne aggrave la crise des réfugiés », 19.01.2016, stuk 4).

Het opvang van de nieuwkomers werd al als volgt beschreven, in overeenstemming met de verklaringen van verzoekende partij :

« en général, les arrivants sont parqués dans des centres surpeuplés offrant un accès très limité aux services essentiels comme des soins de santé, de la santé mentale ou un support légal et administratif. Les médiateurs culturels et interprètes font cruellement défaut alors qu'ils jouent un rôle important pour aider les nouveaux venus à comprendre leur environnement à et mieux s'adapter à la vie en Europe » (Médecin Sans Frontières, « Le parcours d'obstacles vers l'Europe », 20.01.2016, stuk 5, p. 4)

De informatie die gebruikt wordt door verwerende partij is bovendien niet afdoende daar er nog meer en meer migranten in 2016 in Italië aankwamen, en voor extra druk en uitdagingen zorgden voor de Italiaanse overheden, en meer bepaald het toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden:

« Depuis le début de l'année – 2016 –, 24 000 migrants ont débarqué dans le sud de la péninsule. Selon le ministère de l'Intérieur, plus de 270 000 personnes pourraient arriver avant la fin de l'été. Mais les centres d'accueil sont tous saturés (...) Mais les arrivées se multiplient : 24 000 en 2016, soit deux fois plus qu'au cours de la même période en 2015. Selon le ministère de l'Intérieur, plus de 270 000 personnes pourraient arriver d'ici à la fin de l'été. « Du Sud au Nord, l'Italie risque de se transformer en camps de réfugiés à ciel ouvert », s'inquiète le président de Médecins sans Frontière Italie, Loris de Filippi. « D'autant que les contrôles serrés reprennent à Vintimille et que l'Autriche veut construire une clôture anti-migrants au col de Brenner, principal point de passage avec l'Italie » (Article La Croix, « L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés », 13.04.2016, stuk 3).

Er wordt in dat artikel verder benadrukt dat het opvangnetwerk « volledig verzadigd » is, en dat medische zorgen niet aangeboden worden.

Op 05.01.2017 kwam een asielzoeker om het leven in een centrum in Cona, 50 km gelegen van Venise. Volgens vele is dit te wijten aan een gebrekkige medische steun. De situatie in de centrum is explosief (Article de LaLibre, «La révolte des migrants du centre Cona en Italie », 5 janvier 2017, stuk 6).

Andrea Priante heeft de situatie onderzocht en het volgende verklaart :

"Outre l'odeur de marijuana qui flotte dans les pièces, on découvre qu'il est possible d'enfiler huit lits superposés dans une chambrette; vingt lits si la salle est un peu plus grande; et même quarante si on ne laisse que quelques centimètres entre les matelas. On comprend rapidement que cet endroit est une bombe à retardement, où des hommes de culture et de religion différentes sont entassés comme des animaux."

OSAR en DRC hebben een monitoring gevoerd omdat de Europese Lidstaten met de ernstige problemen in Italië niet afdoend rekening houden (OSAR en DRC, verslag van 09.02.2017, stuk 7):

« Asylum authorities and courts in Switzerland as well as other European Member States have not taken these concerns sufficiently into account so far, which causes risk of violations of the rights of Dublin returnees to Italy. »

De aandacht in het verslag van OSAR en DRC is vooreerst gevestigd op kwetsbare individuen, waaraan de Lidstaten een bijzondere aandacht moeten besteden, en bijkomende garanties moeten bieden.

Nochtans blijkt uit dat verslag dat zelfs voor zeer kwetsbare personen, de minimum standardvereisten niet vervuld zijn (p. 22 van het verslag) :

« None of the applicants monitored by the DRMP had access to SPRAR centres upon arrival in Italy. On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. »

« The experience of the applicants was that neither the transferring Member States nor the Italian authorities ensured that information about the applicants' particular needs were communicated to the reception facility. »

« both the interviewers as well as DRC and OSAR had to intervene in the cases to ensure that the correct information on the situation of the applicants was available to the Italian authorities and

organisations running the reception facilities. This was necessary to enhance the chances of the applicants to be assisted according to the standards required by the ECtHR and the RCD. »

De conclusie van het verslag is duidelijk over het feit dat een Dublin-transfer naar Italië grote risico's inhoudt voor miskenning van de basisrechten en opvangstandaarden (p. 23) :

« It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland nor the underlying general assumption of N.A. v. Denmark as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy. »

Deze algemene informatie zijn van hoogst belang daar zij verzoeker' relaas staven, en daar zij duidelijke aanduidingen vormen dat verzoeker' basisrechten in Italië niet verzekerd zullen zijn.

Italië heeft niet op het terugnameverzoek beantwoord, zeker wegens overstroming, en dat in deze omstandigheden geen garanties aangeboden worden ivm met verzoekers' toegang tot passende opvang, medische zorg en tot de asielprocedure.

□ Daarna valt te betreuren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke elementen van de verzoeker' individuele situatie.

Aangezien geen asielprocedure lopend is heeft de verzoeker geen gewaarborgd toegang tot opvang en medische zorg in geval van overdracht. Het is inderdaad zo dat in Italië alléén asielzoekers waarvoor een procedure hangend is recht hebben op een plaats in een opvangstructuur (ASGI, « The Dublin system and Italy : a wavering balance », stuk 9, p. 31-32).

De mogelijkheid blijft ook dat de verzoeker na overdracht naar Italië gearresteerd en opgesloten wordt in een Centro di Identificazione de Espulsione (CIE) met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van zijn verwijdering naar zijn land van herkomst.

De omstandigheden in de CIE zijn immers zorgwekkend. De Extraordinary Human Rights Commission of de Italiaans Senaat is in 2014 tot de besluit gekomen dat:

“(…) the basic services provided and their quality varies from centre to centre but is generally very low and inadequate. (...) Persons held in these centres vary significantly in terms of social origin, psychological condition, health condition, legal status. This heterogeneity of persons kept in CIEs together with inadequate services provided inside these centres and the shortage of economic means for their management have caused a number of protests during last months in CIEs all over the national territory (Italian Council for Refugees, Rapporto sui centri di identificazione e di espulsione in Italia, September 2014)

Marc Minniti, Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken, heeft onlangs een verstrenging en versnelling van de verwijdering procedures van afgewezen asielzoekers die zich in het land nog bevinden aangekondigd:

“le nouveau ministre de l'Intérieur Marco Minniti prévoit de multiplier par cinq le nombre de Centres d'Identification et d'Expulsion (CIE). De quatre, actuellement ouverts et disposant seulement de 400 places, ces centres devraient passer à vingt.” (Article RFI, stuk 10).

Op basis van deze elementen stel verzoeker vast dat een overdracht naar Italië een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest door hen bloot te stellen aan behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling. Hij zal bovendien geen effectieve toegang hebben tot een eerlijke asielprocedure en dus ook niet een effectieve bescherming tegen refoulement.

□ Er dient ook opgemerkt te worden dat België zich geëngageerd heeft om Italië te helpen door asielzoekers over te nemen in het kader van een relocatieprogramma, gevraagd door Italië die overstromd is.

Human Rights Watch (09.12.2016, stuk 8) :

« Le plan de relocalisation des demandeurs d'asile de Grèce et d'Italie vers d'autres Etats européens était l'une des réponses clé à la crise humanitaire et politique que traverse l'Europe. Et il y a urgence. Plus de 66.000 demandeurs d'asile, la plupart ayant fui la guerre et les persécutions, sont bloqués en Grèce dans une situation insoutenable. »

« Malgré l'hiver qui approche, les dirigeants européens ne semblent pas pressés d'apporter une solution à la mesure des conséquences de la vague d'arrivées de 2015-2016. La mise en place rapide du plan de relocalisation aurait permis d'alléger la pression sur les principaux pays de première arrivée dans l'UE, mais aussi de soulager les souffrances des demandeurs d'asile. »

« Et la Belgique ? Elle est vraiment en queue de peloton.

En plus d'un an, le pays a accueilli seulement 206 demandeurs d'asile de Grèce et d'Italie sur les 3812 prévus initialement et traîne donc en dessous de la moyenne européenne avec l'Espagne et la Roumanie. »

□ *Meerdere rechtscolleges in Europa hebben Dublin-transfer naar Italië geschorst of vernietigd, zelfs voor de nieuwe grote instromen van eind 2015-2016.*

In 2014 al besloot de Nederlandse Raad van State al in deze zin (Voorzitter Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (mr. Hent), 5 juni 2014, nr. 201403712/2/V4).

Volgens Kruispunt Migratie-Integratie (eigen onderstreping) :

« In Nederland schorste de voorzitter van de Raad van State op 5 juni 2014 een overdracht van een alleenstaande asielzoeker naar Italië, op basis van de Dublin-verordening. Deze zaak is mogelijk van belang voor andere asioldossiers, omdat het over de algemene situatie in Italië gaat. De asielzoeker voerde aan dat Italië structureel tekortkomt, met betrekking tot de opvang van asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure, en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers. De Nederlandse Raad van State zegt dat dit nader onderzoek vergt, en schorst intussen de overdracht » (Kruispunt Migratie-Integratie, Nederlandse Raad van State schorst Dublin-overdracht naar Italië, <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/nederlandse-raad-van-state-schorst-dublin-overdracht-naar-italie>)

En ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

« Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal van deze stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voert verzoekende partij een ernstige grief aan » (RVV, arrest n°126 974, van 12 juli 2014).

In het arrest nr 137.196 dd 30.01.2015 benadrukte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verwerende partij een onvolledige en subjectieve lezing deed van de hierook geciteerde AIDA-verslagen, en benadrukte de volgende passage :

« These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centers is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration. »

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprak de conclusies van verwerende partij tegen, die, net als hier, de problemen, tekortkomingen en risico's in Italië minimaliseerde. De RvV verder benadrukte « l'existence de réelles carences en matière d'accueil des demandeurs d'asile. L'Italie continue en effet de faire face à un manque important de places d'accueil ».

De RvV herhaalt dat DVZ zeer voorzichtig moet zijn met de overdrachten naar Italië (nr 138 950, 22.02.2015), wat hier duidelijk niet het geval is geweest.

Zoals hierboven werd uiteengezet is de situatie sindsdien verergerd !

De RvV in een arrest nr 161.616 van februari 2016, stelde vast dat er geen garantie zijn dat de betrokkene deftig opgevangen zal zijn in Italië daar « les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées ». De Raad verder stelde dat het feit dat de situatie in Italië niet even

ernstig is als de situatie in Griekenland zoals beschreven in de zaak MSS van 2011, daar niets aan veranderd.

Het is inderdaad zo dat artikel 3 EVRM absoluut is en geen gradatie kent. Het feit dat de situatie in Griekenland erger was dan de huidige situatie in Italië voldoet niet op zich om te oordelen dat er geen schending zou zijn van de bepaling in geval van terugkeer naar Italië.

Verwerende partij had bijgevolg toepassing moeten maken van artikel 3 (2) en 17 Dublin-Verordening. Door dit niet te doen werden artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese unie geschonden.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt prima facie vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is prima facie niet ernstig.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

2.5. De Raad stelt vast dat het eerste onderdeel van het enig middel in wezen kritiek betreft op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 16 juni 2017. De Raad wijst erop dat deze kritiek niet dienstig kan worden aangevoerd nu de voormelde beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Deze grieven hebben geen betrekking op de wettigheid van de thans bestreden akte. Het betreft immers een afzonderlijke akte, die op eigen en onderscheiden wettelijke en feitelijke grondslagen berust. Zo wordt huidig bevel afgegeven in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 10° en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, terwijl de Dublinoverdracht zelve (bijlage 26^{quater} d.d. 16 juni 2017) haar grondslag vindt in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981.

De Raad stelt bovendien vast dat de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij in het eerste onderdeel van het middel een loutere en letterlijke reproductie betreft van een deel van het enig middel dat werd ontwikkeld in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat verzoekende partij op 10 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van 16 juni 2017 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of dit onderdeel van het middel als ontvankelijk kan worden beschouwd nu het gericht lijkt te zijn tegen (de motieven van) een andere dan de thans bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat hij zich over verzoekende partij haar kritiek reeds heeft uitgesproken. Verzoekende partij heeft namelijk middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid eveneens een procedure aanhangig gemaakt tegen de bijlage 26^{quater}. In zijn arrest van 11 juli 2017 nr. 189 628 heeft de Raad deze vordering tot schorsing verworpen. Bijgevolg kan worden verwezen naar de beoordeling van dit onderdeel van het middel in het kader van dit eerdere arrest. De overwegingen uit dit arrest worden hieronder hernomen:

“Vooreerst merkt de Raad op dat de vereiste van artikel 4 van de Verordening 604/2013, dat informatie aangaande de toepassing van de Verordening 604/2013 wordt verstrekt, zoals aangaande de doelstelling van de verordening, de gevolgen van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in een andere lidstaat, de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde van de criteria, het persoonlijk onderhoud, de mogelijkheid om informatie te verschaffen over familieleden, de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten, het feit dat lidstaten gegevens kunnen uitwisselen, het recht op toegang tot deze gegevens, niet betekent dat dit in de bestreden beslissing zelf allemaal moet vermeld zijn of dat alle aangehaalde elementen uit de bestreden beslissing moeten blijken.

Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in het kader van haar persoonlijk onderhoud wel degelijk de kans heeft gehad elementen gelieerd aan haar grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht aan Italië te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Tijdens het Dublinverhoor werd aan de verzoekende partij gevraagd vanwege welke specifieke redenen zij besloot asiel aan te vragen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen had om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië in het kader van de Verordening 604/2013. Tevens werd er geïnformeerd naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië om reden dat zij graag in België zou willen blijven, dat ze Frans spreekt en hier begrepen wordt en zij niemand kent in Italië, ook de taal niet spreekt en er nooit geweest is. De verzoekende partij maakt thans prima facie geenszins aannemelijk dat zij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om haar bezwaren kenbaar te maken of dat zij niet de kans kreeg om informatie te verschaffen die zij nuttig achtte - er werd immers aan het eind van het gehoorverslag nog de open vraag gesteld: “Andere nuttige informatie:” waarbij de verzoekende partij stelde geen andere informatie te hebben - noch dat zij na dit gehoor niet de mogelijkheid heeft gehad om nog bijkomende elementen kenbaar te maken aan de verwerende partij.

Uit het voormelde blijkt althans dat de verzoekende partij een persoonlijk onderhoud heeft gekregen, dat zij werd gewezen op de toepassing van de Verordening 604/2013 en op het feit dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is, dat zij haar bezwaren heeft kunnen uiten tegen een overdracht naar Italië en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om informatie te verschaffen die zij nuttig achtte.

Ook heeft de verzoekende partij een document ondertekend waarbij zij instemt met het uitwisselen van gegevens door de lidstaten. De mogelijkheid een beroep in te stellen, blijkt dan weer uit de akte van kennisgeving.

De Raad wijst tevens op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 en dat garanties inhoudt voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking gesteld wordt op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over de volgende onderwerpen :

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

De Raad gaat ervan uit dat verzoekende partij dergelijke brochure ontvangen heeft, net als elke andere asielzoeker. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat dit niet zou gebeurd zijn en verzoekende partij verstrekt in haar verzoekschrift evenmin dergelijke aanwijzingen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoekende partij meent dat niet blijkt dat de informatie op grond van artikel 4 van de Dublin III-verordening werd verschaft, de Raad zich de vraag stelt naar het belang dat verzoekende partij hierbij kan laten gelden. Zelfs indien zij van oordeel is dat zij op het

ogenblik van het interview het belang van haar antwoorden en de onderliggende reden van de specifieke vragen niet beseft en hierdoor werd benadeeld, had zij de mogelijkheid nog voor de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 16 juni 2016 bijkomende elementen te laten gelden via bijvoorbeeld een persoonlijk schrijven of een schrijven van haar raadsman aan de gemachtigde.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie geen schending van artikel 4 van de Verordening 604/2013 aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van de Verordening 604/2013 aangaande het persoonlijk onderhoud en meer bepaald haar kritiek waarbij zij stelt verhoord te zijn geweest zonder de bijstand van haar raadsman, dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om met haar raadsman te praten vooraleer zij verhoord werd en dat zij geen schriftelijke kopie heeft gekregen van haar verklaringen, merkt de Raad op dat deze waarborgen niet worden voorzien in artikel 5 van de voormelde verordening. Artikel 5 van de voormelde verordening stelt enkel dat de betrokken lidstaat een schriftelijke samenvatting opstelt van het verhoor en er voor zorgt dat de raadsman van de verzoekende partij tijdig toegang heeft tot die samenvatting. Verzoekende partij toont niet aan dat dit niet het geval is geweest.

Ook een schending van artikel 5 van de Verordening 604/2013 wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.”

Dit eerste onderdeel van het enig middel is niet ernstig.

2.6. In een tweede onderdeel verwijst de verzoekende partij naar het arrest Al Chodor van 15 maart 2017 van het Hof van Justitie en meent dat het gestelde hierin leidt tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet wettig is.

2.7. Naast de vaststelling dat verzoekende partij haar kritiek gericht lijkt tegen de beslissing tot vrijheidsberoving en de Raad conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om zich uit te spreken over de vrijheidsberoving van verzoekende partij, dient, in zoverre de kritiek toch gericht zou zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, in tegenstelling tot wat verzoekende partij evenwel voorhoudt, erop gewezen te worden dat het gestelde in het arrest Al Chodor van 15 maart 2017, C-528/15, niet van toepassing is in casu. Immers werd de bestreden beslissing niet in toepassing van de Dublin III-Verordening gegeven omtrent het risico op onderduiken maar werd verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten omdat zij niet in bezit is van de noodzakelijke documenten om in België te kunnen verblijven en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Dit heeft geen uitstaans met het gestelde in het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst, minstens toont zij dit op generlei wijze aan.

Het tweede onderdeel van het enig middel is, in de mate dat het al ontvankelijk zou zijn, niet ernstig.

2.8. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij kritiek aan tegen de situatie in Italië met betrekking tot asielzoekers.

2.9. De Raad stelt nogmaals vast dat verzoekende partij haar inhoudelijke kritiek in het derde onderdeel van het middel een loutere en letterlijke reproductie betreft van een deel van het enig middel dat werd ontwikkeld in het kader van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat verzoekende partij op 10 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van 16 juni 2017 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vraag of dit onderdeel van het middel als ontvankelijk kan worden beschouwd nu het gericht lijkt te zijn tegen (de motieven van) een andere dan de thans bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat hij zich over verzoekende partij haar kritiek reeds heeft uitgesproken. Verzoekende partij heeft namelijk middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid eveneens een procedure aanhangig gemaakt tegen de bijlage 26quater. In zijn arrest van 11 juli 2017 nr. 189 628 heeft de Raad deze vordering tot schorsing verworpen. Bijgevolg kan worden verwezen naar de beoordeling van dit onderdeel van het middel in het kader van dit eerdere arrest. De overwegingen uit dit arrest worden hieronder hernomen:

“2.7.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevogede zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. *N.S. t. Secretary of Home Department*, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt voorts het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey* [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the

general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

2.7.2. De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het de verzoekende partij in eerste instantie toekomt om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.7.2.1. Uit het Dublin-gehoor blijkt dat verzoekende partij verklaarde zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omdat zij graag in België zou blijven, nooit in Italië is geweest en er niemand kent noch de taal spreekt. Ze wil in België blijven omdat men haar hier begrijpt; ze spreekt Frans. Verder stelde ze niet naar Italië te willen omdat ze niet vandaar komt.

Dienaangaande heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: "We merken vooreerst op dat het feit of de betrokkene al dan niet in Italië geweest is, irrelevant is in het bepalen van de verantwoordelijke Lidstaat. De betrokkene was immers in het bezit van een Schengen-visum Type C, uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten, dat op het moment van de asielaanvraag nog niet langer dan 6 maanden verlopen was. We wijzen er ook op dat het aspect taal geen criterium is in het bepalen van die verantwoordelijke Lidstaat, noch een rechtvaardiging vormt voor mogelijk verzet tegen een overdracht aan Italië. Verordening 604/2013 legt de criteria en de mechanismen vast om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013." Verzoekende partij brengt hiertegen geen concrete argumenten aan en de Raad kan de beoordeling van de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk achten. Het loutere feit dat verzoekende partij wenst dat haar asielaanvraag in België behandeld wordt omdat zij Frans spreekt en niemand kent in Italië waar zij nooit is geweest, volstaat uiteraard niet om aan te nemen dat verzoekende partij in Italië onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en dat haar asielprocedure niet op een correcte manier zal verlopen.

Het verdere betoog van de verzoekende partij komt erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure en in de opvang en behandeling van asielzoekers, waarbij zij verwijst naar diverse bronnen.

De Raad gaat aldus na of de verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekende partij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: "Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44,

46 en 49).” Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland)*. Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10)* herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S. (§35)*.”

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (*EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland*).

De Raad benadrukt dat ook dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (*EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27*).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (*Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2016, verder AIDA-rapport genoemd*). Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", *ECRE Weekly Bulletin* van 30 april 2015
 - "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015
 - het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern) van augustus 2016;
 - Het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016
- en maakt ze nog melding van andere bronnen.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders

worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 64), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van OSAR/SHF-rapport van augustus 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders “geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoeksters voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië dat:

“Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.”

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

De Raad wijst er daarnaast op dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of Tarakhel c Suisse (nr. 29217/12) van 4 november 2014, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat: “The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he

will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande dit minimale niveau van hardheid inzake artikel 3 van het EVRM in § 94 dat de beoordeling ervan relatief is, en afhankelijk is van geheel van omstandigheden van de zaak, met name de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen ervan en van het geslacht de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene. De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van de verzoekende partij moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

De citaten waarnaar de verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielpcedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, § 35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar in casu anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:
"21. In the Court's view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant's complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention. [Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 van het EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35, §§ 3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise." [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamenlijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op

grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling.)] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015).

Dit standpunt werd ook eind 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; “33. The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).” en § 36: “As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the abovementioned cases.” en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).”

Waar de verzoekende partij aldus verwijst naar bronnen die een situatie schetsen aangaande een periode begin 2016 of zelfs daarvoor, kan zij in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen om aannemelijk te maken dat de verwerende partij in casu op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de overdracht van verzoekende partij geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor de rechtspraak van Nederlandse rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dateren van 2014, 2015 en begin 2016 waarnaar de verzoekende partij verwijst, dit nog daargelaten de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent en de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak zonder meer transponeerbaar zijn op haar geval.

Ook het loutere feit dat Italië een toestroom van asielzoekers heeft gekend, hetgeen de verwerende partij trouwens niet ontkent, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partij bij een overdracht naar Italië riskeert onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er daarnaast op, voor zover de verzoekende partij verwijst naar één of meerdere krantenartikelen, dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves zijn door journalisten van interviews, verklaringen en situaties.

Waar de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een rapport van OSAR en DRC van 9 februari 2017 wijst de Raad erop dat, zoals de verzoekende partij dit zelf erkent in het verzoekschrift, dit rapport zich specifiek richt op asielzoekers met een kwetsbaar profiel, zijnde zwangere vrouwen die naar Lombardije worden gestuurd, families met baby's die naar Emilia-Romagna worden gestuurd, families met kinderen die naar Campania worden gestuurd, een koppel waarvan de vrouw zwanger is in Puglia, een alleenstaande ouder met kinderen overgebracht naar Lazio en een familie met kinderen overgebracht naar Sicilië. De verzoekende partij die een meerderjarige man zonder gezin is, toont geenszins aan dat de in het rapport beschreven situaties op haar situatie van toepassing zijn. De verzoekende partij kan bezwaarlijk de bevindingen aangaande deze specifieke situaties doortrekken naar haar eigen situatie.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen

aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan de verzoekende partij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert.

In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-Verordening niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Blijkens de bestreden beslissing zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat in de nodige opvang kan worden voorzien. In casu werden de Italiaanse autoriteiten er reeds van in kennis gesteld dat de verzoekende partij op 1 augustus 2017 op de luchthaven van Rome zal worden overgedragen. Dit is in overeenstemming met het arrest A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport en het OSAR / SHF-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet).

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoud, blijkt uit de door haar aangehaalde bron (The Dublin system and Italy: a wavering balance) – daargelaten nog de vraag naar de actualiteitswaarde van deze bron nu nergens vermeld wordt van wanneer deze bron dateert en uit lezing blijkt dat vaak verwezen wordt naar situaties in 2013, 2014 en 2015 – geenszins dat verzoekende partij geen opvangplaats zou krijgen omdat zij nog geen asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Op pagina 34 van de door de verzoekende partij zelf gehanteerde bron blijkt immers dat asielzoekers die naar Italië gestuurd worden en daar nog geen asielaanvraag hebben ingediend, op de luchthaven hun asielaanvraag moeten indienen waarna zij naar een door ERF gesponsord centrum worden gestuurd waar zij opgevangen worden. Indien daar geen plaats is, worden ze opgevangen in een Staderini, dewelke niet geschikt zijn voor kwetsbare asielzoekers, maar zoals reeds gesteld, heeft verzoekende partij niet aangetoond een specifiek kwetsbaar profiel te hebben. Tenslotte wordt op pagina 35 gesteld:

“The quantitative analysis conducted on arrivals at the Rome Fiumicino airport showed that 100% of Dublin applicants returned to Italy following a ‘take charge’ procedure are allocated to an ERF facility, or, alternatively, to the Staderini reception centre”, hetgeen juist aantoont dat verzoekende partij wel degelijk van opvang zal kunnen genieten in Italië.

Met haar algemeen betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij – indien zij werkelijk medische zorgen nodig heeft – hiervan verstoken zal blijven. Zoals de verwerende partij opmerkt en verzoekende partij dit ook niet betwist, heeft verzoekende partij verklaard dat toen zij klein was astma werd vastgesteld maar dat zij hiervoor geen medicatie neemt en zij verder ook geen attesten heeft bijgebracht die kunnen doen besluiten dat omwille van gezondheidsredenen een overdracht niet opportuun zou zijn. Verder motiveert de verwerende partij nog: “Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.” Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in aan deze motivering afbreuk te doen.

Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij na overdracht naar Italië gearresteerd en opgesloten zal worden.

Het loutere feit dat België zich eveneens geëngageerd heeft om asielzoekers vanuit Italië over te nemen, maakt evenmin dat daaruit kan besloten worden dat een overdracht van de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM zou teweeg brengen.

Waar de verzoekende partij er op de terechtzitting nog op wijst dat Italië op 28 juni 2017 ermee gedreigd heeft de Italiaanse havens te zullen sluiten, kan dit evenmin doen besluiten dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen.

Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

2.8. Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet. Verzoekende partij maakt de schending van de overige door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het licht van de bespreking hoger evenmin aannemelijk.”

Het derde onderdeel van het enig middel is niet ernstig.

Het enig middel is niet ernstig.

2.10. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER